

Greet VANAERSCHOT

*Algemeen secretaris van
Pax Christi International*

Ze denkt duidelijk in het Engels en moet nu en dan zoeken naar een Nederlandse term. Greet VANAERSCHOT (55) verkeert dan ook al 35 jaar in internationaal gezelschap. Ooit was ze de benjamin, nu algemeen secretaris. „Ik voelde nooit de nood om het elders te zoeken. Hier zijn uitdagingen genoeg.”

‘Plots is er twijfel over het belang van menselijke waardigheid’

Jozefien VAN HUFFEL

Greet VANAERSCHOT ontvangt ons aan een wiebelige vergader-
tafel, die tijdelijk een team vormt met een tiental rode bureaustoe-
len. De Brusselse hoofdzetel van de wereldwijde vredesbeweging Pax Christi International zweeft dan ook even tussen twee kan-
toren, het oude leeggehaald, de verf in het nieuwe nog maar net droog. Een fris begin voor een nieuwe algemeen secretaris, die echter veel respect heeft voor de geschiedenis van ‘haar’ beweging.

– *Begon u hier als jonge wereldverbeteraar?*
Ik begon hier zonder te weten waar ik terecht kwam. Ik was 21 en zocht gewoon een baan, het liefst een waarin ik als regentes mijn talenkennis kon onderhouden. Uiteraard ontdekte ik snel dat Pax Christi International een uniek beestje is, waarin verhalen uit allerlei landen samenkomen, van leken en religieuzen, die echter stuk voor stuk een weg van verzoening kiezen.

Onbewust wees mijn opvoeding me misschien de weg naar Pax Christi. Al besef je het dan niet, je krijgt veel mee in je jeugd. Ik kom uit Herentals, uit een regulier katholiek gezin met vijf kinderen. Hoe het komt weet ik niet, maar de sociale reflex hebben we gemeen. Een broer is arts en engageert zich voor de bouw van ziekenhuizen in China, een zus diensthoofd in een woonzorgcentrum. Als ik haar hoor reflecteren over de omgang met ouderen, geeft dat me energie.

Groeide ik als wereldverbeteraar? Ik raakte vooral ervan overtuigd dat we moeten bouwen aan structuren die het mogelijk maken de wereld beter te maken. Daar gaan generaties over en soms is het frustrerend, maar het is de goede weg.

– *Wordt u hier dan een meer geduldig mens?*
Ik zie mezelf als introvert, maar ik kon vroeger een flapuit zijn en dat is zeker voorbij. Ik heb veel respect voor mensen die middenin een conflict geduldig werken aan verzoening, die moed houden, ook al doen ze een stap vooruit en twee stappen achteruit. Ik krijg vaak de vraag wat we eigenlijk doen, of we wel resultaten boeken. Natuurlijk zijn die niet zo duidelijk als een remedie tegen polio, maar ik zie bijvoorbeeld dat onze methodes werken in Haïti, waar jongeren voetbalclubs oprichten, die uitgroeien tot plekken waar

Greet Vanaerschot: „Ik kan me niet voorstellen hoe ik het zonder geloof zou uithouden. Ik heb het nodig.” © Bart Dewaele

mensen die ooit tegenover elkaar stonden, praten en samenwerken. En ik zie het op het internationale niveau, waar we in coalitie met gelijkgestemde organisaties bijdragen aan nieuwe verdragen.

„Ik bewonder mensen die middenin conflict geduldig werken aan verzoening”

– *Raken conflicten en geweld u nog erg?*
Ik word zeker niet ongevoeliger, maar als het nieuws me frustrereert, bedenk ik ook meteen dat het tijd wordt om dit of dat te versterken, om hier of daar aan te werken. Ik zie echter in mijn omgeving dat mensen geneigd zijn hun televisie uit te knippen en zich terug te trekken in hun eigen hólletje, doordat er zoveel geweld op hun afkomt. We moeten reageren op de angst die de kop opsteekt. Tot vóór kort leek het belang van de menselijke waardigheid en van de prin-

cipes die die vrijwaren vanzelfsprekend, maar plotseling wordt er aan getwijfeld. Organisaties als Pax Christi hebben de taak om de juiste informatie te geven, om een antwoord te bieden op onlogische of onmenselijke redeneringen en om zo de angst tegen te gaan.

– *Hoe zag u de beweging veranderen?*

Sinds 1981 groeide Pax Christi van een vooral Europese naar een wereldwijde beweging. In een bepaalde periode ging de nadruk minder liggen op het creëren van nieuwe lokale afdelingen en meer op het samenwerken met bestaande organisaties. Daardoor werd de waaier aan thema's waarmee we bezig zijn ook almaar breder. Het is nu onder meer mijn taak om het overzicht te houden. Ik had de job van algemeen secretaris echter niet aanvaard als ik niet wist dat ik voor elk onderwerp kan rekenen op sterke werkgroepen en op experts wereldwijd.

De komende tijd hopen we lokale groepen, vooral in het Zuiden, te versterken en voort te vormen en hun nog meer een stem in de structuur te geven. Dat is belangrijk,

want op basis van hun ervaringen en onderzoek kunnen we solide dossiers schrijven, waarmee we naar onder meer de Verenigde Naties trekken. Dat heeft dan weer gevolgen op lokaal niveau en zo is de cirkel rond. Daarnaast wil ik uiteraard ook investeren in vredesspiritualiteit, de derde pijler van Pax Christi, naast studie en concrete acties.

– *Hoe belangrijk is die spiritualiteit voor u?*

Ik groeide erin. Aanvankelijk vatte ik niet volledig waarom het belangrijk is. Nu kan ik bouwen aan vrede niet langer los zien van die spiritualiteit. Het evangelie geeft een moreel en ethisch kader dat je helpt je als vredeswerker te oriënteren. Ik merk bovendien geregeld dat net die spiritualiteit mensen helpt om hun engagement vol te houden. Ook ik kan me niet voorstellen hoe ik het als mens zou uithouden zonder geloof. Ik heb het nodig om elke week stil te vallen en tot mezelf te komen in de eucharistieviering en ik heb het nodig als houvast en leidraad.